

gel i seracs, una glacera com les de veritat, d'aquestes que es veuen per la tele. Al-lucino. Només per arribar aquí ja val la pena. Unes esquerdes enormes i profundes donen al gel aquest color blau verdós, seracs apuntant-se al buit, suspesos a les parets com per art de màgia desafiant a la gravetat, en inclinacions inversemblants.

....Són les cinc de la tarda. He d'espavilar i muntar la tenda en algun forat. A uns 200 metres de distància de Goutier, i en un lleuger replà a la mateixa cresta, s'amunteguen diverses tendes en forats i petits tallusos. El sol escalfa espectacularment, malgrat l'hora. No fa fred. No fa vent. Suo de valent aplanant un antic forat. Em noto com un petit punt, al mig de tan gran lloc.

De sobte se sent un terrabastall, primer com metàl·lic, i després un xiuxiueig sord. Acaba de col·lapsar-se un serac a la glacera que baixa de Dome de Goutier i que tinc gairebé sota els meus peus. Després d'una ràpida recerca amb la vista, es veu la caiguda de gel i neu baixant per vessants i canals. Un riu gelat, polsós i ràpid s'obre pas entre seracs i esquerdes... Tots estem absorts, admirant el gran espectacle que se'ns ha regalat molt a prop. La veritat és que a només a 20 metres, en la caiguda cap a la glacera, ja hi ha una esquerda important i intimidadora, que està abalissada a la zona més pròxima i més exposada de la ruta. El sopar, una supersopa de pasta i carn que és divina i passa millor.

I mentre, el sol s'apropa a l'horitzó, tot comença a prendre colors taronja. La neu canvia de color i va prenent un to ataronjat intens mai vist. Les valls amb mantells de boirines grises s'enfosqueixen fins a no distingir-se els fons. En poc comencen a distingir-se els llums d'alguna carretera i ciutat en la foscor. Apareixen com si veritablement fossin rius de lava en el fons de les valls. Al darrera de l'espectacle crepuscular, l'ombra de la cresta que domina el refugi Goutier, es retalla en una imatge grisa sobre taronja, i va cobrint poc a poc la Glacera que baixa del Dome de Goutier.

Els llums es van tornant d'un vermell roig en l'horitzó baix, contra un increïble blau cel nítid, que es va tornant en blau marí intens i fins i tot fosc... Tot és meravellós! Provo de gravar-ho tot, a part de la càmera, al meu cap. Aquests tons, aquests contrastos, aquests paisatges, aquesta atmosfera, aquestes sensacions. Aquest moment, qui sap si irrepetible per mi.

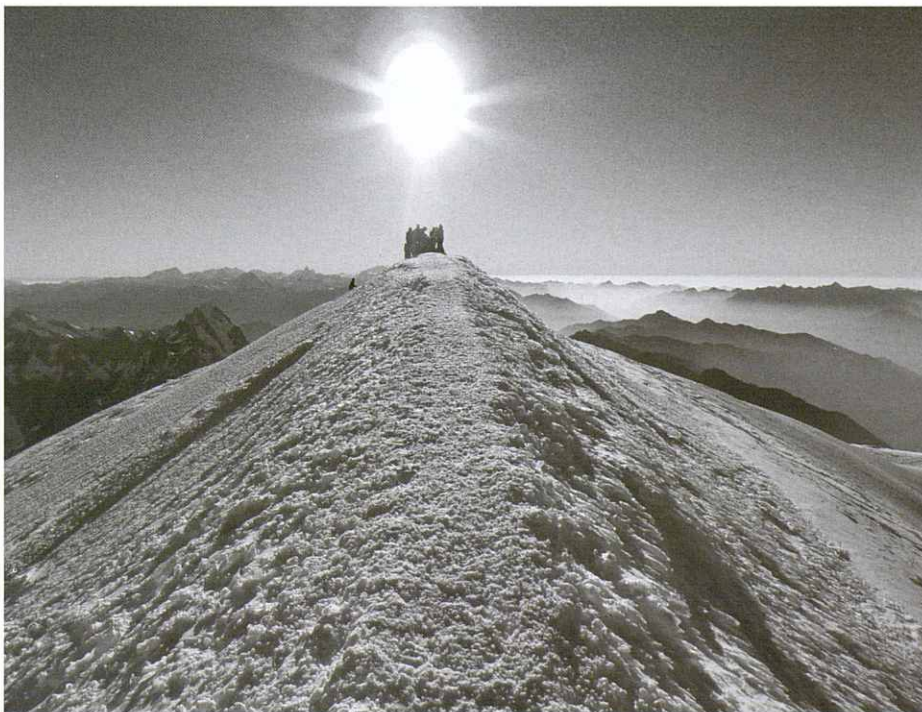
El sol ja s'ha post i la temperatura baixa ràpidament. És hora de buscar el refugi de la cabanyeta. No fa massa aire, ni tan sols es mou la lona. Els sons que hi ha són dels sacs i cremalleres de les tendes contigües, i les converses clarament audibles, encara que no comprensibles per a mi, la

majoria són un grup de polacs i només una parella d'espanyols.

...Son les 22,30 h. quan es fa un silenci acceptable. En l'interior de la tenda i dins del sac fa calor, sí calor. La temperatura exterior no és gairebé freda, potser 3 o 4 graus sota zero a tot estirar. Amb el sac a mitja cremallera oberta s'està bé. Se senten alguns cruixits provinents de la glacera de tant en tant...zzzzzzzzzzzz A les dotze!!!, s'aixeca l'expedició polonesa. Buff quin pall! Just havia agafat el son. A la una surten. Torna el silenci, però és fictici, ara de tant en tant, van passant les expedicions que han sortit del refugi Goutier. Impossible dormir. Tinc la cabanyeta just al costat del camí.

A les dues em sona el despertador. Díficil pensar en aixecar-se. El cos es resisteix. M'envaeix el pensament que després de l'esforç d'ahir i el descans poc satisfactori, potser tingui algun problema per progressar. Tinc per davant mil metres de desnivell. Encara que també, penso que no he notat cap signe de mal d'alçada. Em vénen al capdavant molts moments intensos de preparació d'aquesta aventura. Per un costat em dic que haig de llevar-me... per un altre costat em sento molt cansat... em passa pel cap recollir-ho tot i baixar. No sé el punt exacte en el qual vaig decidir que anava a pujar. Estava entre el sí i el no, i alhora em bellugava gairebé mecànicament, seguint el ritus de preparatius, roba, esmorzar... què me'n porto, què deixo... A tot això, una desfilada intermitent de cordades avançaven en una filera de llums que es perdia als turons pròxims.

Les 03,00 h. surto ja cap al cim. Vaig repassant mentalment les tècniques d'avang; la respiració, el pas que em permeti avançar amb regularitat i ritme continu, sense haver de fer excessives pauses... He tingut molta sort de la bondat meteorològica en aquests moments de dubte, que m'ha facilitat molt totes les tasques, inclosa la de prendre la decisió de provar de pujar. De totes les cares amables del Montblanc, estic vivint la cara més amable i generosa sens dub-

Vista del cim del Montblanc, 4810m. Foto: J.A. Viudez